

Asunción contraataca

12 de desembre del 2010. 12 h. Palau de Congressos de València. Proclamació de Jorge Alarte com a candidat socialista a la Generalitat. Ple a vessar: 2.500 persones. A la primera fila, de divuit seients, hi ha dos dels tres caps de cartell que fins ara ha tingut el PSPV-PSOE. Al costat de Joan Lerma –1983, 1987, 1991 i 1995– i de Joan Ignasi Pla –2003 i 2007–, però, no hi seu l’aspirant de l’any 1999, Antoni Asunción, que ningú no ha convidat.

“Hauria estat bé que ho hagueren fet, si és que pretenien transmetre sensació d’unitat”, es plany, “però com que volen anul·lar-me...”

Asunción, que el setembre passat va presentar-se a les primàries per a esdevenir-ne el candidat –en deu dies, i després

Antoni Asunción ja prepara el postalartisme. Convençut que el PSPV-PSOE obtindrà el 22 de maig “el pitjor resultat de la història”, l’ex-ministre anuncia a EL TEMPS que aspira a “canviar la direcció actual”, i assenyala Leire Pajín i Francesc Romeu com els encarregats de redreçar-ne el rumb “en un futur immediat”. “Aquesta executiva no ha de poder elaborar les llistes del 2012”, diu.

d’onze anys allunyat de la política, va recollir 3.246 avals entre els 21.300 militants–, explica que “ni la presència de

Lerma ni tampoc la de Pla no eren tan necessàries per a Alarte com podia ser-ho la meua”. “En política –continua–, et

convé de no demostrar cap feblesa, i per això trobe que convidar-me hauria estat intel·ligent, sobretot perquè m'hauria trobat obligat a acudir-hi.”

En realitat, Alarte i Asunción no han bescanviat paraula des que, la nit del 21 al 22 de setembre, el comitè de garanties del partit invalidà 320 avals del segon, cosa que li va impossibilitar de competir a les urnes amb l'aspirant oficial. Aquell recompte, que Asunción qualificà de “frau” i, encara més greu, de “tupinada”, és als tribunals.

El recurs presentat per l'ex-ministre d'Interior, va rebutjar-lo la comissió de garanties electorals federal, que ratificà la netedat del procés intern. El 10 de novembre passat, però, Asunción presentava una demanda contra aquest òrgan,

ara a la justícia ordinària. El qui també fou president de la Diputació de València imputa al seu partit un presumpte delictes de denegació de tutela judicial efectiva. Atès que es tracta d'un possible cas de vulneració de drets fonamentals, no és previst que la sentència s'endarrerisca. Ben al contrari, Asunción pensa que pot haver-hi una resolució judicial ràpida, i no exempta de polèmica: “De judici, n'hi haurà, i podria tenir lloc abans de les eleccions del 22 de maig”, explica convençut. “Alarte no en resultarà afectat, però sí la seua comissió de garanties, ço és, Carmen Ninet i el seu sguici”. Asunción promet que retirará la demanda el 23 de maig “si els tribunals encara no hi han respost i Alarte és en condicions de ser investit president de la Generalitat”.

El demandant mira de provar allò que el vice-secretari general del PSOE i ministre de Foment, José Blanco, li va dir públicament que havia de “demostrar”, si és que no volia tenir “problemes”: que va haver-hi unes irregularitats al recompte que, en efecte, qüestionen les primàries del PSPV. El gallec va anar més enllà, fins al punt d'expressar que el comportament d'Asunción durant les primàries no va ser “digne d'un socialista”. Una asseveració que ha ferit especialment el destinatari del missatge, per a qui “això és una autèntica collonada; no és Blanco, que dóna els carnets de socialista i que mesura la temperatura del socialisme”. Amb tot, “no seria la primera vegada que miren de donar-me de baixa: als inicis dels anys 80 van expedientar-me quan vaig recollir signatures perquè els valencians accedirem a l'autonomia per la via de l'article 151 de la Constitució, i no per la del 143, molt més lenta”.

L'acusació. L'equip d'Asunción sempre ha mantingut que, d'aval repetits amb Alarte –en va recollir 8.507, tot i haver estat designat pel comitè nacional i no necessitar-ho–, n'hi havia tan sols una dotzena, cosa que els hauria permès de superar el tall, xifrat en 3.201. “La resta, encara no sabem per què van invalidar-los”, s'indigna una persona present al moment de lliurar els avals, que observa que “van vulnerar les normes que marca el partit, des de la recollida de les signatures fins al recompte mateix”. Aquesta font explica que “no vam marxar del recompte perquè decidiren de començar pels nostres avals –com han volgut fer

“De judici per les primàries, n'hi haurà, i podria tenir lloc abans del 22 de maig”

veure–, sinó perquè en aquell acte únicament havien de ser presents els integrants de la mesa i els apoderats de cada candidatura, ningú més, i en canvi, hi havia bastant més gent”. “No ens en podem refiar”, afegeix, “hi havia gent que volia prendre'n nota, de les persones que ens donaven suport, quan es tractava simplement de comprovar que eren militants al corrent de les quotes”.

“Van arribar a proposar-nos un sistema de recompte estrany, en què limitaven el nombre d'observadors –només tres dels nostres, per a quatre mesos!– però en què ampliaven el de recomptants. És per això que ens en vam anar i vam dir-los que, una volta acordarem la manera com fer-ho, hi tornariem”, comenta un altre membre de l'equip d'Asunción.

“La inèrcia de la prepotència que caracteritza aquesta gent els va dur a prendre-s'ho de broma, a obrir els sobres sense la nostra presència i a muntar un gran festival, una mena de berenar-festa en què van elaborar llistes de desafectes”, rebla Asunción. “Quan l'endemà al matí em comuniquen que en teníem 200 d'invàlids, els dic que no m'ho crec i que cal revisar-los un per un, però em contesten que els han cremats! Per què?”

La contrarèplica. La direcció nacional del PSPV-PSOE encara es demana per què Asunción va retornar a la política el setembre passat, més d'una dècada després de restar-ne al marge. La incredulitat creix pel fet que el 8 de juny d'enguany, en una entrevista a EL TEMPS, ell mateix reconeixia que “Alarte i el seu equip han pacificat bastant el partit”, i també que no preveia primàries per a escollir el candidat a la Generalitat, ja que “l'equip actual [el d'Alarte] pot configurar un projecte molt atractiu”.

Què va passar entre el juny i el setembre, doncs? L'ex-ministre raona que “al juny encara pensava que podia passar alguna cosa, hi tenia alguna esperança, però a l'estiu va quedar clar que Alarte

volia canviar-ho tot perquè res no canviara, un tripijoc més, com el de Joan Ignasi Pla”. El desencís tenia a veure amb el pacte d’Alarte amb el lermista Joaquim Puig perquè aquest no es presentara a un procés de primàries que podria haver desgastat el partit. Un acord amb rèdits sucosos per a aquest sector, que ha situat Joan Calabuig com a alcaldable de València, Vicent Sarrià com a regidor i Puig, previsiblement, com a diputat al Congrés a partir del 2012. A més, Alarte ha promès de mantenir-los una quota important al grup parlamentari que ara dissenya: Francesc Colomer, per exemple, liderarà la candidatura a la circumscripció de Castelló.

Asunción sempre va confessar al seu cercle de confiança que Alarte li semblava un candidat “molt fluix”, que mai no li havia agradat, però molts van sorprendre’s també de la passa que va fer al setembre. Una vegada apartat del procés de primàries, qui va poder ser presidenciable per segona vegada opina que “la recollida d’avals per part d’Alarte, a qui no li’n calien, ha demostrat la seua gran feblesa com a líder”. “És legal –reconeix–, però estic segur que, qui va redactar la normativa interna de les primàries, no s’imaginava que el candidat oficialista, ja proclamat per l’executiva, també arrebregaria avals per a entrebançar la contraposició de projectes.”

La conclusió que n’ha extret, Asunción, és que “Alarte sabia que perdia unes primàries en contra meua; si no, no m’ho hauria fet tan difícil”, i estableix un paral·lelisme amb Madrid –on Tomás Gómez va multiplicar la seua popularitat a partir d’aquest punt d’inflexió–, per tal de glossar les bondats d’un procés com aquest per candidats poc coneguts, com ho és el del PSPV-PSOE. “El 1998, Joan Romero ens ho féu molt més fàcil, a la resta d’aspirants”, recorda.

Amb tot, Asunción creu que “el vot secret d’unes primàries hauria convertit els 8.500 avals d’Alarte en poc més de 3.000 paperetes; quan la gent no se sent coaccionada, cadascú fa allò que considera més convenient pel bé del partit”.

Canvi d’ordre? “Si en deu dies vam ser capaços de recollir 3.246 signatures, tot és possible, fins i tot derrotar el lermisme i l’alartisme imperants”, considera un Asunción que s’ha marcat com a objectiu “canviar la direcció actual, que

PSPV-PSOE

Proclamació d’Alarte, el 12 de desembre: “Si pretenien transmetre sensació d’unitat, haguera estat

no aprofita en absolut” i que, a parer seu, “mereix un correctiu sever, per tal que ho entenguen, que un partit polític no és una comissió de festes, sinó quelcom molt més seriós; han d’aprendre a complir les normes, a no voler subjugar, a no destituir gent discrepant ni a desfer executives i acomiadar qui no combrega amb tu, cosa que és directament dictatorial”.

Entre els retrets que fa el seu equip, un de molt greu: la direcció del PSPV podia haver fotocopiats els avals d’Asunción abans de destruir-los, a fi de saber qui li feia costat. “Després han trucat a les

agrupacions preguntant per què van avalar Antoni”, informa un dels membres.

Per bé que Francesc Romeu va avalar Alarte per una qüestió de forma, internament va animar els seus –que al congrés del 2008 van unir-se a Puig– per tal que aportaren la seua signatura a Asunción. A més, prop de la meitat dels avals signats en favor del candidat crític provenien de les comarques alacantines, on Leire Pajín té un predicament especial. Això vol dir que hi ha una comunitat d’interessos entre l’actual director d’innovació i accessibilitat de Renfe, la ministra de Benidorm i l’ex-ministre de Manises?

Asunción adverteix que “cal tenir-los molt en compte, a tots dos, pel coratge que tenen; el futur immediat són ells, trobe que això és claríssim i que és per ací, per on hem de redreçar el rumb”. Alarte, que no manté una bona sintonia amb Pajín i Romeu, va felicitar-se quan

“La direcció mereix un correctiu sever: un partit no és una comissió de festes”

bé que m'hagueren convidat", diu Asunción.

Blanco va situar el segon –que volia optar a liderar el PSPV-PSOE al cap i casal– a l'organigrama de Renfe. Era un moviment tàctic que l'immobilitzava, però que no ha evitat allò que sembla impossible d'evitar: que Romeu tinga sempre un ull posat a la federació socialista valenciana.

Antoni Asunción saluda que Blanco –enfrontat a Pajín de fa dos anys, quan Zapatero va fer-lo vice-secretari general, i a ella, secretària d'organització, una responsabilitat que acaba de canviar per la de ministra de Sanitat, Política Social i Igualtat– “haja assumit el meu discurs”: el titular de Foment va dir a Alarte, en un acte a Gandia el 27 de novembre passat, que “no parle tant dels vestits de Camps” i dedique tot aquest temps a presentar una alternativa de govern que siga percebuda nítidament per la ciutadania. “Tanmateix –observa Asunción–, hauria estat

“Si el resultat és el de les enquestes, Alarte ha de dimitir la nit electoral”

més oportú que li ho diguera a l'orella en una habitació tancada, sobretot perquè n'és el pupil”.

23 de maig. Les enquestes indiquen una davallada històrica dels socialistes valencians, que podrien passar del seu habitual 35% o 36% dels vots a vorejar el 30%; un retrocés que, combinat a la previsible majoria absolutíssima del PP, pot fer que els conservadors gairebé doblem en vots el PSPV-PSOE. “Aquest escenari que pinten les enquestes hauria de fer-lo dimitir la mateixa nit electoral”, avisa Asunción, per a qui “no s'hi val cap transició”, com passà el 2007, quan Pla volgué continuar fins als comicis espanyols del 2008. “Aquesta executiva no ha de poder elaborar les llistes al Congrés del 2012”, avança.

Amb congrés extraordinari el 2011 o sense, l'ex-alcalde de Manises té clar que al proper conclave nacional “hi diré la meua, tot fent costat a una candidatura en concret”. “El futur no és meu, però el relleu de persones al capdavant del partit ha de produir-se com més prompte millor, i és per això que vull ajudar la gent que veig més preparada per tal d'aconseguir-ho”, explica Asunción, que descarta de presentar-se de nou a les primàries i optar mai més a la secretaria general.

Una persona que li és propera coincideix que “ens cal un lideratge fort i posar fi a les martingales. El secretari general no pot dedicar-se, com ha fet Alarte, a rellugar les habitacions de la quarta planta de la seu [on hi ha la direcció nacional], que les té plenes pels pactes tan estranys a què ha arribat, i ell s'ha trobat obligat a dormir al corredor”. Aquesta mateixa font preveu que “Alarte, siga quin siga el resultat del 22 de maig, no voldrà deixar la direcció del partit ni amb lleixiu”, però no considera tan important que el grup parlamentari de les Corts siga controlat per aquest, perquè la “majoria absoluta fa que el PP les domine com vol”.

En aquesta mateixa direcció apunta un altre asuncionista, que no entén el perquè de la candidatura de Joan Calabuig

a València. “És un candidat horrorós, un bon xic que no té res més que això. El 1995, Aurelio Martínez [amb ell, el PSPV-PSOE baixà de 13 regidors a 8] tampoc no tenia gaire gràcia, però intel·lectualment era solidíssim. Ara bé, valore i molt el fet que haja volgut reorientar el discurs del partit en segons quins aspectes, com ara el Cabanyal, en què el partit s'havia instal·lat en una posició més pròpia d'Esquerra Unida”.

Llistes paral·leles? Les discrepàncies entre els seguidors d'Asunción i la línia oficialista en municipis com ara Alginet (Ribera Alta), Silla o Manises (Horta) han fet surar el rumor que els socialistes disconformes amb la direcció nacional podrien presentar llistes paral·leles a les municipals. Asunción no sap si els seus se'n desmarcaran i es limita a lamentar “la sagnia de militants que patim a causa del poc atractiu del nostre partit”. En el cas de Silla, Asunción no entén que “Francesc Baixauli, que ja n'és l'alcalde i que aporta un plus de vots, siga apartat per haver-me donat suport”; en el d'Alginet, raona que “la manera d'actuar allà, tot volent imposar el candidat [Antoni Lozano] per sobre d'allò que diga l'agrupació, és una bona demostració de les males arts que fa servir l'executiva nacional”. I amb relació a Manises, on Lluís Asunción aspira a esdevenir-el cap de llista, el seu cosí Antoni s'ha fet un fart de dir-li, nопас sense ironia, “que no ho diga, que som cosins, perquè aleshores de segur que no el presenten”. Alarte, de fet, vol una cara jove al número 1 de la candidatura, com ja ha fet a ciutats com ara Torrent i Paterna.

Cap al sud, a la Marina Baixa, hi ha Benidorm. La moció de censura que va convertir en trànsfuges els dotze regidors socialistes –mare de Pajín inclosa– no ha tret la son d'Asunción. Ara que el batlle trànsfuga, Agustín Navarro, ha estat proclamat pel partit candidat a l'alcaldia pel PSPV-PSOE, Asunción marca distàncies novament amb Alarte –“ha fet de Maria Goretti, ací”– i fa saber que “si als companys benidormers no els importa que Navarro encapçale la llista, a mi, encara menys. Zaplana era un trànsfuga i després el PP arrasà a les urnes, cosa que prova que als electors d'allà no els molestà gens, aquella moció”.

Victor Maceda